

Trang Thơ Phạm Thị Ngọc Liên

(19 Bài)

Nhà thơ Phạm Thị Ngọc Liên sinh năm 1952 tại Hà Nội, là hội viên Hội nhà văn Việt Nam. Bà từng theo học các đại học các trường đại học Vạn Hạnh, Văn khoa, Tổng hợp TP HCM. Khi còn trẻ Phạm Thị Ngọc Liên từng tham gia đóng phim, sau này bà chỉ đóng góp cho điện ảnh với các kịch bản chuyển thể.

Năm 17 tuổi bà đã bắt đầu sự nghiệp làm báo. Bà từng đảm nhiệm các vai trò phóng viên báo Tin sáng, biên tập viên tạp chí Văn, báo Công an TP HCM, báo Tiếp thị & gia đình và cộng tác với nhiều báo trên cả nước. Hiện nay bà đang sống và làm việc tại thành phố Hồ Chí Minh.

Tác phẩm đã xuất bản:

- ☐ *Những vầng trăng chỉ mọc một mình* (thơ, NXB Trẻ, 1989)
- ☐ *Biển đã mất* (thơ, NXB Hội Nhà Văn, 1990)
- ☐ *Em muốn giang tay giữa trời mà hét* (thơ, NXB Hội Nhà Văn, 1992)
- ☐ *Có một nửa mặt trăng trong mặt trời* (truyện ngắn, NXB Trẻ, 2000)
- ☐ *Thức đến sáng và mơ* (thơ, NXB Văn nghệ TP HCM, 2004)

Giải thưởng:

- ☐ Giải A thơ báo Văn nghệ TP HCM năm 1987
- ☐ Giải thưởng thơ hay 2 năm (1989-1990) tạp chí Văn nghệ quân đội
- ☐ Tặng thưởng truyện ngắn hay tạp chí Văn nghệ quân đội năm 1989
- ☐ Giải thưởng truyện ngắn báo Văn nghệ năm 1999-2000
- ☐ Tặng thưởng của Hội nhà văn tập thơ Thức đến sáng và mơ.

Tự trách

Buổi sáng ngủ dậy thấy mình phiền muộn quá
trái tim phồng lớn nỗi buồn
tôi tắt điện thoại
đeo kính đen đi ra đường
nhìn người nào cũng chán

Tôi chán tôi trước
đã yêu một người quá sâu nặng
đến nỗi từ chối giải thoát mình

Tôi chán anh
lúc màu trắng lúc màu đen
lúc đỏ rực rỡ chói gắt

Tôi chán tám tiếng đồng hồ
mưa sinh
đề nén mình trong muôn ngàn ràng buộc

Tôi chán cảm giác của tôi
quá dịu dàng quá ngọt ngào
quá cam phận

Tôi chán nước mắt
chảy âm thầm trong đêm
chẳng sửa đổi được điều gì

Tôi chán những lời hỏi thăm qua điện thoại
như một thủ tục
một bổn phận

Tôi quá nhiều thứ để chán
để ghét
để buồn rầu
một ngày hai mươi bốn tiếng

Tôi treo tôi bằng sợi chỉ niềm tin
vết hằn trên da đau thắt
buổi tối nhìn vào gương thấy mắt mình sưng lên
một giấc ngủ cản bặt máu môi
thấy mình tội quá

Sáng thức dậy mặt trời vẫn lên
tôi đeo kính đen đi ra đường
buồn như mình vừa chết
buồn như đưa đám tôi...

Điều khác

Phẳng lặng một ngôn ngữ sống động
yêu anh giận anh tha thứ anh
em mệt nhoài
kiệt lực

Để yêu anh
em phải nhốt em trong rọ
như nhốt con cá đừng cho bơi tung tăng
như nhốt con chim đừng cho bay vun vút
nhốt tiếng khóc nhốt tiếng cười
nhốt bình minh nhốt đêm tối
nhốt tự do

Để tha thứ anh
em phải đi chùa đi nhà thờ
xin cho lòng mình từ bi
xin cho tim mình khô đi

Ôi khắc khoải làm sao là con cá con chim bị nhốt đau đớn làm
sao là tiếng khóc tiếng cười bị nhốt những bình minh đêm tối
của một người tự do. . .

Chân lý

Đêm gọi mở bờ vai
phô cảm dỗ
tôi chẳng cảm dỗ ai ngoài tôi trong gương
mà cái nhìn vẫn hững hờ lạnh nhạt

Đến nỗi nghĩ ngợi
nếu mình là đàn ông
tôi sẽ yêu lắm người đàn bà hay cười hay khóc
hay thức giấc nửa đêm nằm nghe đồng hồ tích tắc

Trong hành trình kiếm tìm vô vọng
bạn bè tôi có người chưa biết yêu là gì
hay chưa từng được yêu
chỉ nhiều lần nhầm lẫn

Đến nỗi chấp nhận
quán rượu không dành cho đàn bà
thuốc lá không dành cho đàn bà

thương sao những người đàn bà một mình uống rượu
một mình hút thuốc trong góc nhà

Một góc tối chỉ có chúng tôi biết
Nơi chúng tôi vò xé trái tim
nhắm nháp máu và nước mắt
nuốt vào lòng nỗi đau thiếu hụt

Trước sáng
Xoá mờ những tiếng kêu
chỉ còn lòng kiêu hãnh đàn bà
ngẩng cao đầu vượt qua tất cả

Tiếng hát

Em muốn được như con chim kia
trong bụi mận gai
ngửa cổ hát vào cái chết

Thoả nguyện đến vô cùng
tình yêu thăng hoa
bất diệt
con chim nhỏ sôi nổi vĩnh biệt
bằng tiếng hát máu
để lại trái tim nụ hôn
những tiếng gọi của người yêu dấu
lòng ngực phập phồng
điệu nhảy cơn đau

Những khoảnh khắc thanh xuân
đuổi tay hào phóng
em tặng anh bằng một nụ cười
mong anh bình yên bình yên
cuộc đời hồng
còn lại

Em mang mũi gai trong tim
hát lời yêu nồng nàn
cái chết không làm tuyệt vọng

Thơm ngát giây phút sau cùng
hơi thở tan vào mộng
hành trình vẫn có tình anh...

Biển có còn màu xanh

Đứng bên biển mà nhớ biển diên đại
ngọn sóng ngày nào khuấy ở nơi xa
mặt trời vàng hoe
tim tôi xanh như núi
mà chiều ập xuống thật nhanh

Mà tình lạnh ngắt thật nhanh
chân chưa thả chân trần
tay chưa vùi xuống cát biển
chưa được hôn tôi
người đã gọi về

Chiếc vỏ ốc nằm trong túi áo
tôi nằm trong nỗi buồn của tôi
muốn bơi mà không được
muốn nói mà không được.

Nghìn lớp sóng cứ quăn quại ngoài kia
nghìn lời giã từ cuộn trong lồng ngực.

Bài luận vũ mùa đông

Em mặc áo hở vai
Sài Gòn mùa đông như thế
Nắng ngấu nghiêng hôn lên cánh tay em duỗi trên ghi đông xe đạp
Gió trưa thì lười
Em đi dưới những tàn cây bông bành như mây chợt thềm một cơn mưa nhỏ
Chiều đang còn rong chơi

Phố vui thật vui
Sài Gòn mùa đông như thế
Con gái như đàn bướm chập chờn khắp ngã
Con trai nhẩn từng hồi kèn xe tán dương
Em như con bướm lạc lõng giữa Sài Gòn mùa đông
Không có anh mỉm cười bên cạnh
Phố bỗng dưng buồn

Nắng thơm
Và gió thì hồn nhiên
Mái tóc em khiêu vũ trên lưng
Rối rắm nỗi nhớ nào xa lắc
Em đạp xe qua con đường của chúng mình thềm được gọi tên anh
Nụ cười và đôi mắt của anh như đuổi theo làm em vương vís
Một chiếc lá me rơi vào ngực áo

Cho em thêm nỗi bồn chồn
Em đạp xe qua con đường bạn bè
Giữa hai hàng cây lấm tấm hoa như những vì sao rơi rụng
Chiều đang về trên từng vỉa phố đông

Không có anh
Nỗi nhớ của em cuộn tròn trong ngực
Vừa ấm áp vừa lạnh lùng
Đàn bướm con gái vẫn nhởn nhơ chung quanh em
Và tiếng kèn xe vô tình cứ vang lên từng chập
Em như con bướm lạc lõng phải rẽ lối đi về hồn thì thầm câu hát
Sài Gòn mùa đông...

Im lặng đêm Hà Nội

Chỉ còn mùi hoa sữa nồng nàn
Trong căn phòng nhỏ bé
Đêm cuối thu trăng nhạt
Sương mù

Chỉ còn nỗi im lặng phố khuya
Không gian dạ hương sâu thẳm
Vài tiếng chim khắc khoải vọng về

Chỉ còn mênh mông gương hồ
Hiu hắt soi
Những cây bàng lá đỏ
Từng cột đèn góc phố
Chờ vợ nhìn nhau

Chỉ còn hơi ấm mối tình đau
Anh đi có đôi lần nhìn lại
Chỉ còn em
Im lặng đến tê người

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Phú Quang phổ nhạc thành nhạc phẩm cùng tên.

Chiều tháng bảy

Lặng im như tình yêu
Sóng vỗ hoài vỗ hoài
Tên anh
Bờ cỏ xanh ngàn chờ rung lên điệu nhạc
Anh hát cho mình em nghe.

Hạ trắng xóa mùa thu
Mưa rơi trên phố
Môi anh ngọt ngào xin đừng ru ai
Xô em trong gió
Đời ngơ ngẩn một vầng trăng.

Em đi lang thang lang thang
Phố đông bóng hình anh
Tương tư giọng nói
Khóe mắt nào cay giọt lệ khô
Biết anh nơi đâu cho em trao gửi?

Em đi lang thang lang thang
Mang một tình yêu tức tưởi
Lê theo phố chợ hè đường
Mưa ối sao không mưa
Nỗi đau này ướm đẫm
Lấy gì hong khô?
Lặng im tiếng không gian ngân nga
Dưới chân thầm thì tiếng gọi
Anh ở đâu ở đâu
Môi hôn nói những gì trên tóc
Bỏn chấy lời tình
Anh đã cho ai?
Em đi lang thang lang thang
Bóng chiều đen trong mắt
Không muốn quay về
Sợ phải nhìn anh...

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Phú Quang phổ nhạc thành nhạc phẩm Lang
thang.

Ngày qua

Chúng ta càng ngày càng thêm khách sáo
em cám ơn anh anh cám ơn em
con chim họa mi trong đêm hốt hoảng
bởi đốm sao băng rụng xuống chân thềm

Chúng ta càng ngày càng thêm xa xôi
anh đang ở đâu anh đang làm gì
một nửa mặt hoa em dần héo úa
đêm càng dài thêm như đêm góa bụa

Chúng ta càng ngày càng thêm tách rời
trái tim xa lạ dấu ngòi bên nhau

võng tình chao nghiêng và em rớt xuống
võng đời chao nghiêng và anh lên cao

Chúng ta càng ngày càng nhiều ảo vọng
về kỷ niệm đẹp về điều lãng quên
giọt nắng trên tay vẫn còn ấm nóng
vội vã cầu xin thấy mặt trời lên

Chúng ta càng ngày càng nhiều hoang mang
những điều đúng sai những điều lờ lững
tình yêu thánh thiện – dối gian – phàm trần
mỗi một giọt máu mỗi hồi chuông rung

Chúng ta càng ngày càng vào vỏ ốc
anh giấu tim anh em giấu tim em
giấu hạnh phúc cũng như bất hạnh
tự bào mình mòn thêm mòn thêm

Kỷ niệm nhiều khi chỉ là giấc mộng
Kỷ niệm nhiều khi như lưỡi dao đâm...

BORDEAUX

Rượu nói
buồn cười nhĩ chuyện đời
sáu người đàn bà đùa vui

Mặt nạ trống rỗng không đề phòng
hay đề phòng
ai mà biết
chỉ thấy tiếng cười thôi
nào cụng ly
nào cụng

Em giấu tình yêu của em dưới chiếc mặt nạ muốn kêu lên anh ơi anh ơi
muốn rên lên tim ơi tim ơi
biết ngày nào ngưng đập

Rượu nói
buồn cười nhĩ chuyện đời
ai mà thích đàn bà uống rượu

Như anh
không thích em ngẩn ngơ một mình
cùng nỗi buồn anh cho
phải quên đi quên đi
nhảy nhót cười nói như không biết gì
hoặc biết mà làm như không biết
anh không thích em khóc

thì em cười đây
hi hả cùng tình yêu dưới chiếc mặt nạ
một hai ba bốn năm
bạn mình đều thấy

Ô những người đàn bà uống rượu
lấy tình yêu làm mồi
khúc khích rúc rích
uống đi mấy mụ
để có cơ mà hét
rằng tui say quá trời ơi

Buồn cười nhĩ chuyện đời
đàn ông ngồi đầy nhóc quán
giương mắt lên nhìn sáu người đàn bà
cụng ly

Anh có biết đàn bà uống rượu
còn lo nghĩ gì không
để tôi về con tôi chờ
điện thoại reo kia
ở, mẹ về trễ một chút
a lô tắc xi đến chưa

Đường khuya gió
buồn cười quá sáu người đàn bà
tản ra mỗi người một hướng
mai mốt nghe
ừ, mai mốt

Rượu nói
hẹn vậy mà cũng hẹn
giờ này anh ngủ chưa?

Lục bát tưởng nhớ

Lá vàng rụng giữa lòng tay
Dấu chân người ấy
Thềm này
Đã xa
Ngập ngừng nhịp võng dưới hoa
Hình như gió cũng xa nhà lâu năm
Trăng khuya dỗ giấc em nằm
Có nghìn giọt lệ lặng thắm tiếc nhau...

Thành phố tháng chạp

Những mái tình ngủ quên trong sương
mơ về nắng ấm
thành phố như chiếc dù xanh
lồng lộng
tháng chạp bao nhiêu chồi non

Bao nhiêu hơi thở của mùa xuân
phập phồng lồng ngực trẻ
những cánh chim chao liệng bên trời
lời thì thầm của gió
thinh không reo ca

Thành phố vỗ tay tiễn đưa
giá rét
mơ màng một vòng tay lụa nắng
tháng chạp mềm như chiếc hôn

Em gửi cho anh một chút mùa xuân
nụ tình yêu đã chớm
trên môi em
hồng

Gửi cho anh tháng chạp
những mái tình im ngủ trong sương...

Lặng lẽ mình em

Có những lúc tâm hồn chỉ đắm một nỗi buồn
Tưởng chừng mong manh
Môi em vẫn tươi hồng nụ cười
Trái tim đau không ngừng nhịp thở

Sẽ chẳng có thêm lần nào
Em làm thơ cho anh
Dẫu chỉ một lần nghi ngờ
Hay một lần cố tình đùa cợt
Dẫu chỉ một lần lỡ tới
Một lần buột miệng
Trái tim ràn rụa khóc thầm

Lặng lẽ
nắng và mưa
Lặng lẽ những ánh mắt em nhìn anh
Như nhìn một vì sao trong đêm
ngọt ngào niềm mơ ước

Lặng lẽ những hạnh phúc đời thường
Em đã quên
không được hưởng
Lặng lẽ những câu thơ anh không tin
Đó là sự thật

Lặng lẽ khước từ
Lặng lẽ mình em.

Tạ tình

Xin thứ lỗi
Sự nhần tâm em đã dành cho anh
Giọt mực đen nặng trĩu

Anh những muốn thiêu em cháy
bằng những lời yêu thương
bằng ngón tay vội vã
không hay lòng em bằng giá
không hay tim em đứng đưng

Trước ồn ào bày tỏ
em co cụm ngôn ngữ bảo vệ mình
như con nhím xù lông
dù trước một cành khô gãy

Xin thứ lỗi
em đã chìm trong đại dương ấy
đã thành rong rêu...

Tại sao mình gặp nhau

Nếu em đừng gặp anh
Đêm sẽ không thao thức
Hơi thở đầy lồng ngực
Khỏi rộn ràng nôn nao

Thế mà cứ gặp nhau
Mừng như cành gặp lá
Một chút gì keo sơn
Giữ đời ta ở đó

Một chút gì như lụa
Buộc đời ta vào nhau

Ngày ấy anh ở đâu
Ngày em còn mắt biếc

Hồn em còn đầy sao
Môi ngọt lời hò hẹn

Tình yêu như tiếng sét
Nếu như mình gặp nhau

Nếu như mình gặp nhau
Thơ sẽ thành thuyền nhỏ
Hồn anh về đậu đó
Yên tĩnh suốt mùa yêu

Nếu như mình gặp nhau
Anh sẽ đầy thắc mắc
Sao có loài sen trắng
Nở đầy kênh rạch anh
Sao có chùm nho xanh
Lửng lơ vờn miệng cáo
Sao có em bên mình
Nhỏ như là túi áo
Lớn như là bà tiên...

Muốn quên mà không quên
Ngỡ hồn mình quá chật...

Ngày ấy anh ở đâu?
Em thôi là thiếu nữ
Sao mình còn gặp nhau.

Thu khúc

Lũ bướm chiều hôm bay qua thềm cửa
đợi trăng về
phá cỗ trung thu
áo em nhiều màu như đèn kéo quân
không kéo được niềm vui chỉ toàn nỗi nhớ
bâng khuâng tháng bảy gọi mưa về

Lịch năm nhuận trung thu già thêm một tháng
thu có dài kỷ niệm
dài cho hết mùa trăng
dấu thu Sài Gòn không lá vàng thao thức nhớ mong
lá xanh cứ rủ nhau xuống phố
hàng me ướt mưa đêm chau mày nhẹ thờ
lời tình thánh thót bước chân đi

Lời mưa hay lời em
chào hạnh phúc của mùa thu cũ
bàn tay lạnh thềm bàn tay ấp ủ

anh có về cho giấc ngủ yên xao
thu Sài Gòn không có lá vàng đâu
mây xám giăng giăng mây buồn mây biết nói
lá xanh vậy như ngón tay em gọi
cổng nhà ai hé mở đợi trăng về

Cổng nhà ai mùi nguyệt quế nở khuya
bay vào hồn em để ngỏ
hoa có rụng nên trường thành cổ
quét mùa thu lá mục
ủ mối tình xa xưa?

Sài Gòn bây giờ anh đã quên chưa
lá xanh vẫn rủ nhau xuống phố
trăng chưa mọc nên trăng chưa hề vỡ
như hồn em sáng rỡ một thu nào
ôi thu Sài Gòn không có lá vàng đâu
mưa tháng bảy kéo dài sang tháng tám
lũ bươm chiều nhờn như lãng mạn
đợi trăng về...

Em vẫn chờ anh!...

Anh thân yêu bây giờ Sài Gòn thu, cơn bão rút chạy ngang thành phố đẹp.
Bão trong mắt nên mở thành màu tím, bão là mưa nên mắt ướt đợi chờ.
Thu Sài Gòn vẫn là thu rất mưa. những hạnh phúc như giòng mưa đổ xuống,
những hạnh phúc của một đời gỗ mục, mọc thành cây nấm ngọt giữa trời, như
em bao giờ cũng chỉ có anh thôi...

Những chấp nhận đắng cay và thua thiệt, những rạn nứt và trăm điều bi thiết,
chảy thành sông thành biển cuốn trôi rừng. Hạnh phúc bỗng là con cá quẫy,
theo sóng về vượt chín tầng không. Hạnh phúc như cánh chuồn quả mỏng,
ngẩn ngơ bay chờ bão thổi về. Em cuối cùng gói đời cất vội, sợ mai này hồn
ngập rêu rong...

Anh thân yêu ngày ấy còn không? Cơn lốc xoáy tròn như bông vụ. Em chẳng
phải em mùa thu cũ, mỗi năm mỗi nhìn lại đời mình, thấy bỗng trẻ bỗng già bất
chợt, chút nồng nàn bỗng chút thờ ơ. Anh ở đâu tình yêu rực lửa, thành tro
than đốt cháy buổi đầu. Thu Sài Gòn vẫn là thu bão, chuyển đến đời những
biển nhớ lao đao...

Vẫn biết đời hạnh phúc chẳng bao nhiêu. Cái thoáng chốc của một thời tuổi
trẻ, cái dè dặt của tuổi già rớm lệ, cái mệnh mỏng hiện tại êm đềm. Em bao giờ
cũng vẫn là em – là ngọn nến chẳng bao giờ tắt – thứ ánh sáng diêm nhiên hiu
hắt – diêm nhiên đi thốc giữa tim người. Anh có lúc thấy mình buốt lạnh, tìm
đâu ra ngọn lửa mờ cô?...

Sài Gòn thu về anh thân yêu ơi. Con mắt bão nhìn qua cửa chớp, con mắt nháy
tình yêu choáng ngập, uốn cong em trong hạn hẹp đời thường. Em vo tròn tất
cả những nụ hôn, vắt kiệt hết nỗi buồn gói bão. Bão yên lặng nhận món quà ảo

não, còn cho em hưởng chút trăng tàn. Trăng yên lặng soi hồn em xám ngắt,
trăng soi hoài mà chẳng thấy anh đâu...

Trăng soi đến bao giờ tìm được đời nhau, và bão rớt lạnh run ngoài thềm cửa.
Vai kề vai sẽ cháy bùng ngọn lửa, thu sáng trưng con mắt có anh rồi, thu hồng
hoà từng giọt mật lúa đôi, mặc cá quẫy chuồn bay và nển sáng. Mưa cứ rơi đều
đều và nhẹ hạt, Sài Gòn thu còn lại có hai người. Sài Gòn thu về anh thân yêu
ơ!...

Trời thành phố đầy mây

Buổi sáng có ánh mắt u uẩn nhìn lên vòm cây
mặt trời còn lạnh
em đi trong sương sớm
tóc buồn không bay

trời thành phố đầy mây
tóc em mềm như lá cỏ
có bài hát yêu đương vắng từ hiên nhà ai
vẫn còn đóng cửa
ôi bài hát của chúng mình
làm em nhớ anh
Có gì phải mắc cỡ khi nói rằng em nhớ anh
em nói với bầu trời đầy mây
với những chiếc lá co ro trên cây chờ mong nắng ấm
em nói với bờ cỏ hiên lạnh
và con chim cô độc
rằng
chẳng biết bây giờ anh ở đâu

Trời thành phố đầy mây
quanh em mùa thu sóng sánh
quanh em đầy ắp bóng hình anh
nụ cười mùa hè và tia nắng ấm
em đang bơi trong nỗi nhớ của mình

Em bơi trong bầu trời có anh
bài hát yêu đương ngân vang trong gió
có gì đâu mà mắc cỡ
khi nói rằng nhớ anh

Có gì đâu phải ngỡ ngàng ngừng
khi được khoe khoang hạnh phúc
trời thành phố đầy mây
tình yêu căng lồng ngực
em biết gửi nơi nào
nỗi nhớ của em...

Một mình trong chiều

Con chim sẻ đứng trên mái ngói kia
Muốn nói gì với mặt trời
Lời chim thì nhỏ
Bầu trời thì cao
Mối tình anh như mái ngói đầy rêu
Nỗi buồn đóng thành tầng
Em đắm vào trượt ngã
Vết nhói đau đến lạ
Như lời tình ca cũ kĩ đã xanh rêu
Giá như ta là của nhau
Đơn giản như ánh nắng ngoài kia
Thời gian không còn rỗng
Em muốn đem cho anh tiếng khóc từ đáy lòng nước mắt đã khô
Giá như anh một lần nhìn được
Nhưng ,
Con chim sẻ đứng trên mái nhà
Hót hoài
Chẳng có ai nghe
Chẳng có thuốc trường sinh nào giữ được tuổi trẻ em
Chẳng như loài hoa bất tử
Cứ lóng lánh trong hoàng hôn của mình
Con chim sẻ bay đi còn để lại những dấu chân phiền muộn
Trên mái ngói đầy rêu
Như danh thiếp một mối tình đi vắng
Em ngã trong nỗi buồn thẫm lặng
Già nua
Mệt nhoài .....

Giá như anh một lần biết được
Em muốn như con chim sẻ kia
Bay đi
Bay đi
Dù không đến được mặt trời

1989

Không yêu

Cố gắng nghĩ đến một chi tiết đáng yêu để yêu
những chi tiết rất đời thường
anh chưa bao giờ làm em khóc

Bên hồ serenata thả từng giọt vào đáy cốc
màu môi hay màu áo trong đêm

tưởng tượng một ánh mắt đồng lõa
một bí mật trong những bước chân lang thang trên phố
giọng cười ròn rã sau chiếc khăn quàng
anh đáng yêu vậy mà sao em không yêu
đành hẹn lại kiếp sau anh nhé
kiếp này em bận rồi

Lại nhớ về hơi ấm của một người đang ở rất xa
người luôn làm em khóc

Giả vờ cười nói giả vờ bận rộn
thôi anh về đi em có bạn
nhói lên cảm giác hối lỗi khi anh quay lưng
giọt serenata cuối cùng
vừa nhỏ xuống...

PHẠM THỊ NGỌC LIÊN

Nguồn: <https://www.thica.net/tac-gia/pham-thi-ngoc-lien/>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11500 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC